

Sygn. akt II K 295/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Gąsior – Majchrowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Rytych

przy udziale Prokuratora xxxxxx

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 roku

sprawy:

M. G.

syna B. i M. z domu W.

urodzonego (...) w miejscowości G.

oskarżonego o to, że:

W okresie od 01.01.2017 r do 23.02.2017 r w miejscowości N., gm. Rokiciny, pow. (...), woj. (...) z własnego domu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii w postaci pierścionków, łańcuszka, obrączki oraz kolczyków o łącznej wartości 4000 zł działając na szkodę swojej żony K. G. a następnie mienie to sprzedał za kwotę łączną 1380 zł w lombardzie na terenie P.

tj. o czyn z art. 278 § 1 KK

1. oskarżonego **M. G.** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia, z tą zmianą, iż eliminuje z opisu czynu wyrażenie „a następnie mienie to sprzedał za kwotę łączną 1380 zł w lombardzie na terenie P.” i przyjmuje, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

1. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 69 § 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu **M. G.** na okres próby 2 (dwóch) lat, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

2. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego **M. G.** do informowania kuratora na piśmie o przebiegu okresu próby jeden raz na 3 (trzy) miesiące;

3. na podstawie art. 72 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego **M. G.** obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. G. poprzez zapłatę kwoty 4.000 (cztery tysiące) złotych w terminie trzech miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;

4. zasądza od oskarżonego **M. G.** na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. G. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

5. zasądza od oskarżonego **M. G.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem poniesionych w sprawie wydatków i wymierza mu opłatę w wysokości 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II K 295/17

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny – Prokurator P. Rejonowej w T. postawił oskarżonemu M. G. zarzut popełnienia czynu polegającego na tym, że :

- w okresie od 01.01.2017 r do 23.02.2017 r w miejscowości N., gm. Rokiciny, pow. (...), woj. (...) z własnego domu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii w postaci pierścionków, łańcuszka, obrączki oraz kolczyków o łącznej wartości 4000 zł działając na szkodę swojej żony K. G. a następnie mienie to sprzedał za kwotę łączną 1380 zł w lombardzie na terenie P.,

to jest o przestępstwa z art. 278 § 1 kk

* * *

W dniu 03 stycznia 2018 roku pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej K. G. - adw. S. D. wystąpiła z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 21 grudnia 2017 roku w sprawie II K 295/17, wskazując, że wniosek odnosi się do całości wyroku

* * *

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

K. G. i M. G. pozostają w związku małżeńskim od 27 lat i mieszkają razem w domu mieszkalnym w miejscowości N.. Do września 2017 roku posiadali wspólność majątkową małżeńską.

(zeznania świadka K. G. – k. 2-3, k. 100-100v.)

K. G. posiadała złotą biżuterię w postaci pierścionków, łańcuszka, obrączki oraz kolczyków. Biżuteria ta została w większości nabyta przez K. G. z pieniędzy, które dostała w ramach zwolnień grupowych jako odprawę, ale w jej skład wchodził również pierścionek zaręczynowy. Biżuteria ta była warta 4000 złotych.

(zeznania świadka K. G. – k. 2-3, k. 100-100v.;

zeznania świadka A. L. – k. 18-18v., k. 100v.-101;

zeznania świadka E. Ś. – k. 101-101v.)

K. G. przez pewien czas, do października/listopada 2016 roku, trzymała przedmiotową biżuterię, zamkniętą w metalowej kasetce na kluczyk, u bratowej A. L..

(zeznania świadka K. G. – k. 2-3, k. 100-100v.;

zeznania świadka A. L. – k. 18-18v., k. 100v.-101)

W domu K. G. przedmiotową biżuterię trzymała w ukryciu przed mężem.

(zeznania świadka K. G. – k. 2-3, k. 100-100v.)

W dniu 29 marca 2017 roku K. G. ujawniła brak swojej biżuterii.

(zeznania świadka K. G. – k. 2-3, k. 100-100v.)

Okazało się, że mąż K. M. G. znalazł skrytkę w której K. G. trzymała biżuterię i zabrał przedmiotową biżuterię.

(wyjaśnienia oskarżonego M. G. – k. 41-42)

M. G. był klientem lombardu w P.. Zastawiał w nim biżuterię.

(zeznania świadka Ż. S. – k. 28-29, k. 101v.)

M. G. zawarł następujące przedwstępne umowy sprzedaży z lombardem:

w dniu 18 stycznia 2017 roku na wyrób jubilerski używany pierścionek z oczkiem 4,7 – 3,70 g za który otrzymał 300 złotych;

w dniu 01 lutego 2017 roku na wyrób jubilerski używany pierścionek MC 2,6 – 2,20 g za który otrzymał 180 złotych;

w dniu 19 lutego 2017 roku na wyrób jubilerski używany kolczyki 2,70 g za który otrzymał 220 złotych;

w dniu 20 lutego 2017 roku na wyrób jubilerski używany pierścionek MC 2,1 – 1,70 g za który otrzymał 140 złotych;

w dniu 21 lutego 2017 roku na wyrób jubilerski używany kolczyki 1,80 g za który otrzymał 140 złotych;

w dniu 23 lutego 2017 roku na wyrób jubilerski używany łańcuszek 6,70 g za który otrzymał 400 złotych.

(przedwstępne umowy sprzedaży – kserokopie – k. 7-12;

przedwstępne umowy sprzedaży – k. 32-38)

M. G. ma 53 lata. Jest żonaty. Posiada wykształcenie zawodowe – z zawodu elektromonter. Prowadzi własną działalność gospodarczą z czego osiąga miesięczny dochód w wysokości 2000 złotych miesięcznie.

(dane osobopoznawcze – k. 45

dane osobopoznawcze – k. 99v.)

M. G. nie był uprzednio karany.

(dane o karalności – k. 44

dane o karalności – k. 95)

W trakcie postępowania przygotowawczego w dniu 14 kwietnia 2017 roku M. G. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w całości i stwierdził „nie chcę składać wyjaśnień po prostu moja wina i tyle. Ja bardzo żałuję tego że tak się stało bo mam długi. Nie chcę składać wyjaśnień bo jest to dla mnie drażliwa kwestia.”

(wyjaśnienia oskarżonego M. G. ujawnione na rozprawie w dniu 19.12.2017 r. – k. 41-42, k. 99v.-100)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd co do zasady uznał za wiarygodne przyznanie się do winy oskarżonego **M. G.**. Jednocześnie Sąd uwzględnił okoliczność, że oskarżony przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie zaprzeczył żadnym szczegółowym ustaleniom faktycznym oraz nie chciał składać wyjaśnień na okoliczność zdarzenia oświadczając, że żałuje tego co się stało.

W ocenie Sądu, zasługują na wiarę zeznania oskarżycielki posiłkowej **K. G.**. Zeznania te znajdują potwierdzenie w wiarygodnych wyjaśnieniach oskarżonego **M. G.**, a także zeznaniach świadków A. L. i E. Ś. oraz nieosobowym materiale dowodowym.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania A. L. i E. Ś. w zakresie odnoszącym się do posiadanej przez K. G. biżuterii i okoliczności wejścia przez nią w jej posiadanie, gdyż depozycje te wzajemnie się uzupełniają oraz znajdują potwierdzenie w przekonujących zeznania K. G..

Ponadto zeznania świadka A. L. odnośnie przechowywania przez nią biżuterii K. G. i okoliczności w postaci obawy K. G. przed kradzieżą biżuterii z domu, znajdują potwierdzenie w wiarygodnych zeznania K. G..

Zeznania świadka Ż. S. – pracownika lombardu w P. Sąd uznał za wiarygodne, gdyż znajdują oparcie w nieosobowym materiale dowodowym w postaci przedwstępnych umów sprzedaży, a potwierdzają zbycie przez oskarżonego M. G. przedmiotów zrabowanych przez niego żonie K. G..

Za nie budzące wątpliwości i wiarygodne Sąd uznał pozostałe dowody nieosobowe znajdujące się w aktach sprawy, między innymi te, do których odwołał się czyniąc ustalenia faktyczne, gdyż nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w ich sporządzeniu. Dowody te zostały sporządzone przez kompetentne organy w przepisanej przez prawo formie i nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i ich treść nie budziła wątpliwości.

Reasumując Sąd dał wiarę co do zasady wyjaśnieniom **M. G.**, złożonym w toku postępowania przygotowawczego. Bowiem oskarżony przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu co koresponduje z depozycjami świadków oraz dowodami rzeczowymi tworząc logiczny obraz zdarzeń.

Trudno wskazać na jakikolwiek racjonalny powód, dla którego oskarżony miałby sam siebie pomawiać o zachowania, które nie były jego udziałem w rzeczywistości, narażając się w ten sposób na odpowiedzialność karną. Jego przyznanie się do sprawstwa znajduje dodatkowo potwierdzenie w pozostałych i pozytywnie ocenionych dowodach zarówno osobowych, jak i nieosobowych. Tym samym, Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w tej części, albowiem korelują one z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym.

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia, polegającego na tym, że w okresie od 01.01.2017 r do 23.02.2017 r w miejscowości N., gm. Rokiciny, pow. (...), woj. (...) z własnego domu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia złotej biżuterii w postaci pierścionków, łańcuszka, obrączki oraz kolczyków o łącznej wartości 4000 zł działając na szkodę swojej żony K. G., to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 k.k.

Dla zaistnienia przestępstwa określonego w art. 278 § 1 k.k. niezbędne jest wykazanie, iż sprawca miał świadomość znaczenia swojego działania, to jest tego, że zmierzał do przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej oraz, że przywłaszczenie tego fizycznie dokonał. W taki sposób działał oskarżony M. G.. Oskarżony dokonując kradzieży działał w zamiarze bezpośrednim, albowiem jego zachowanie było ukierunkowane na określony cel, którym było przywłaszczenie cudzych rzeczy ruchomych i postąpienie z nimi jak z własnymi, o czym przekonuje ich zbycie w lombardzie. Oskarżony zrealizował całość znamion strony przedmiotowej tj. zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Wobec powyższego Sąd zmienił opis czynu w ten sposób, iż wyeliminował z opisu czynu wyrażenie „a następnie mienie to sprzedał za kwotę łączną 1380 zł w lombardzie na terenie P.”. Powyższa zmiana wynika z tego, że dalszy los rzeczy, które zostały przywłaszczone nie stanowi znamienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., a jest jedynie wyrazem rozporządzenia rzeczą przez oskarżonego jak własną. Należy w tym miejscu zwrócić również uwagę, iż świetle orzecznictwa przedmiotem kradzieży może być rzecz stanowiąca współwłasność, gdyż sprawca dokonując zaboru, narusza prawo własności współwłaściciela. Możliwa jest też kradzież rzeczy wchodzącej w skład wspólnego majątku małżonków, jeżeli sprawca usuwa rzecz spod wspólnego władztwa i rozporządzą nią wbrew woli współmałżonka, bez zamiaru zwrócenia (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 30.12.1999 r., II AKa 223/99, opubl.

KZS 2000, z. 1). Powyższe ma znaczenie, w kontekście faktu, iż większość biżuterii skradzionej przez oskarżonego (za wyjątkiem pierścionka zaręczynowego, który pokrzywdzona otrzymała od oskarżonego przed ślubem i stanowił jej majątek osobisty) wchodziła w skład majątku wspólnego małżonków. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 31 § 2 pkt 1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego do majątku wspólnego należą między innymi pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków. Przy czym, jako wynagrodzenie za pracę rozumie się każde wynagrodzenie bez względu na podstawę prawną zatrudnienia, które obejmuje wynagrodzenie podstawowe wraz z uzupełniającymi je składnikami, jak premie oraz różnego rodzaju dodatki do płac (zob. J. Skoczyński, [w:] M. Gersdorf, K. Rączka, J. Skoczyński, Kodeks pracy. Komentarz, red. Z. Salwa, Warszawa 2002, s. 299). Na równi z wynagrodzeniem za pracę należy traktować wszelkiego rodzaju nagrody pracownicze, m. in. nagrody jubileuszowe (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24.03.1975 r., III CRN 3/75, opubl. OSP 1976, Nr 9, poz. 174), a także niestanowiące formalnie takiego wynagrodzenia wypłaty z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, wypłaty kompensacyjne (np. diety, zwrot kosztów podróży), odprawy (emerytalna, rentowa i pośmiertna), czy odszkodowanie przysługujące z powodu niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę lub rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia (zob. Z. Salwa, Prawo pracy i ubezpieczeń społecznych, Warszawa 2002, s. 188–189). W świetle powyższego, nie ulega wątpliwości, że oskarżony nie tylko zabrał biżuterię, ale też rozporządził nią wbrew woli współmałżonki, bez zamiaru jej zwrócenia. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala w ocenie Sądu na przyjęcie, że przypisany oskarżonemu czyn miał charakter zawiniony. W ustalonym bowiem stanie faktycznym oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które z uwagi na osobowość oskarżonego mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jego zachowania się w sposób zgodny z prawem, czy też okoliczności, które wyłączałyby jego winę.

Ponadto, w ocenie Sądu, przypisany oskarżonemu czyn był bezprawny, a stopień jego społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary jednostkowej Sąd baczyl, aby była ona adekwatna do stopnia winy sprawcy, stopnia społecznej szkodliwości czynu przez niego popełnionego, jak również współmierna do wagi i okoliczności popełnionego czynu oraz do stopnia naruszonych przez oskarżonego dóbr prawnie chronionych. W związku z tym, przy wymiarze oskarżonemu kary jednostkowej, na niekorzyść Sąd poczytał oskarżonemu działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej na szkodę najbliższej mu osoby. Natomiast na korzyść oskarżonego przemawia co do zasady przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz dotychczasową niekaralność.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do wniosku, że karą adekwatną do winy i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu M. G. czynu będzie wymierzona na podstawie art. 278 § 1 k.k. kara 10 miesięcy pozbawienia wolności o charakterze wolnościowym.

W myśl art. 33 § 2 k.k. do wymierzenia grzywny obok kary pozbawienia wolności uprawnia każda z dwóch następujących okoliczności:

1. dopuszczenie się przez sprawcę czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (niezależnie od tego, czy korzyść taka rzeczywiście została przezeń osiągnięta);
2. faktyczne osiągnięcie przez sprawcę korzyści majątkowej z popełnienia przestępstwa (niezależnie od tego, czy było to jego celem).

Określając liczbę stawek dziennych Sąd uwzględnił w szczególności okoliczności wskazane w art. 53 § 2 k.k., jak również korzyść, którą oskarżony osiągnął. Korzyść ta jest bowiem okolicznością współwyznaczającą ładunek społecznej szkodliwości danego zachowania się, a przez to i rozmiar winy w konkretnym przypadku, który z kolei wyznacza nieprzekraczalną dolegliwość kary. Trzeba jednak przy tym pamiętać, że pomiędzy wartością (wysokością) korzyści, jaką sprawca osiągnął lub zamierzał osiągnąć z przestępstwa a dolegliwością (wysokością) grzywny – czy to samoistnej czy to kumulatywnej – nie zachodzi żadna prosta relacja. W szczególności nazbyt schematyczne i nieuprawnione byłoby twierdzenie, że im wyższa korzyść osiągnięta przez sprawcę, tym wyższa powinna być grzywna (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 maja 2002 r., II AKa 114/2002, opubl. Prok. i Pr. 2003, z.

2, poz. 14 - dodatek), a to tym bardziej, że de lege lata grzywnie nie należy już przypisywać roli środka, mającego służyć pozbawieniu sprawcy profitów uzyskanych z przestępstwa. (J. Majewski w: A. Zoll Kodeks Karny. Część ogólna. Komentarz, 2004, lex).

Wobec powyższego, z uwagi na popełnienie czynu zabronionego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę 50 stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 10 złotych.

Na wysokość stawek dziennych grzywny miał wpływ stopień zawinienia oraz stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego. Ustalając liczbę stawek dziennych, Sąd uwzględnił także wskazane wyżej okoliczności łagodzące i obciążające. Ustalając natomiast wysokość jednej stawki dziennej grzywny, Sąd zgodnie z treścią art. 33 § 3 k.k. wziął pod uwagę dochody oskarżonego, jego warunki rodzinne, osobiste i majątkowe oraz możliwości zarobkowe, a mianowicie okoliczność, że oskarżony prowadzi działalność gospodarczą i wedle jego deklaracji uzyskiwał dochód około 2.000 złotych miesięcznie, niemniej jednak ma zaległości na rzecz instytucji publicznych (na co wskazywała K. G. oraz zobowiązania kredytowe).

Sąd miał na uwadze, że zgodnie z obowiązującym postulatem w zakresie wymiaru kar, wymierzenie kary bezwzględnej winno być ostatecznością. Kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania powinna być orzekana w tych tylko sytuacjach, gdy wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie będzie w odniesieniu do konkretnego oskarżonego wystarczające do spełnienia wobec niego celów kary.

W ocenie Sądu zachodzą podstawy do zastosowania powyższej zasady wobec **M. G.** Sąd postawił wobec oskarżonego pozytywną prognozę kryminologiczną uznając, że cele kary zostaną wobec niego spełnione w przypadku warunkowego zawieszenia orzeczonej kary i nie widzi konieczności izolowania oskarżonego w zakładzie karnym. W związku z powyższym na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 69 § 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił, ustalając okres próby na 2 lata. Wyznaczony okres próby jest wystarczającym na zweryfikowanie postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. Sąd oddał oskarżonego **M. G.** w okresie próby pod dozór kuratora uznając, iż instytucja ta będzie skutecznym narzędziem nadzoru nad oskarżonym, gdyż istnieje potrzebą stałej kontroli umożliwiającej Sądowi wgląd w przebieg okresu próby, zdyscyplinuje oskarżonego i zachęci go do przestrzegania porządku prawnego, a ponadto kontakt z kuratorem na celu ułatwienie oskarżonemu przestrzeganie porządku prawnego. Ponadto na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego M. G. do informowania kuratora na piśmie o przebiegu okresu próby jeden raz na 3 miesiące.

Na podstawie art. 72 § 2 k.k. ze względów wychowawczych Sąd orzekł wobec oskarżonego M. G. obowiązek naprawienia szkody w całości na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. G. poprzez zapłatę kwoty 4.000 złotych w terminie trzech miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

Zgodnie z treścią art. 72 § 1 pkt 7a i pkt 7b k.k. zawieszając wykonanie kary, Sąd może między innymi zobowiązać skazanego do powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzonym oraz opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym. Przy czym, należy mieć w polu widzenia powody wprowadzenia w/w norm prawnych do porządku prawnego i genezę uchwalenia tych przepisów (wprowadzonych do kodeksu karnego ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie - Dz.U.05.180.1493, z dniem 21 listopada 2005 r.), a mianowicie okoliczność, iż jednym z najważniejszych prawnych aspektów przeciwdziałania przemocy w rodzinie jest izolacja sprawcy od ofiary i przepisy te mają charakter ochronny wobec pokrzywdzonych, a ich wykonywanie nie może być egzekwowane w drodze postępowania egzekucyjnego. Dodatkowo, podzielone są zdania co do tego, czy sądowy obowiązek opuszczenia lokalu może dotyczyć właściciela lokalu, tym bardziej, że stanowi ograniczenie prawa własności chronionej konstytucyjnie. A zatem, należy pamiętać, że obowiązki określone we wskazanych powyżej przepisach art. 72 § 1 pkt 7a i pkt 7b k.k. można orzekać w szczególnie uzasadnionych przypadkach i niezwykle ostrożnie.

W związku z powyższym, w przedmiotowej sprawie o przestępstwo przeciwko mieniu, Sąd nie znajduje żadnych argumentów i podstaw do orzeczenia względem oskarżonego **M. G.** obowiązku powstrzymania się od kontaktowania z pokrzywdzoną oraz obowiązku opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzoną.

Rozstrzygając o kosztach procesu w związku ze złożonym wnioskiem przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej K. G. (vide k. 102 verte), na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 627 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) Sąd zasądził od oskarżonego M. G. na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. G. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika.

W oparciu o art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego M. G. na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kwotę 100 złotych.

Wysokość zaś opłaty w kwocie 280 złotych Sąd ustalił w oparciu o treść art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).